

העובדה, אם תוכלו אז להעזר בה.

התקש: לעולם לא. עניתי: אין "לעולם לא" בהסתייגות.

12.3.38

מושב הוה"פ שרם נסתים - אבל כבר עכשיו אין ספק (לא חשתי לכך גם קודם) שהפחד של ברל ושאר החברים בארץ שמושב זה יחדד היחסים בפנים - נחבדה. כמובן שגם הפעם חזרו הוויכוחים התפלים בין השוללים והנחייבים - אולם יש הסבה ניכרה בטון הוויכוח. הנאום של א-ן היה ירוד בתכנון ובסגנון - ואחר כך הרגיש בזאת בעצמו, ובסיילו אחי בכך שעה וחצי לאחר נאום הרגשתי שדבר מה נהרער בלבו - ויצר המלחמה אם לא נכבש לגמרי הרי נחוטט. גם השוללים האחרים, לרבות השה"צ, הומתקה אגרסיביותם. התנועה הצא ממושב זה לא מוחלשת - אלא כוגברת בשלמותה. ואין כל הצדקה, מוסרית או תכסיסית, ל"שביתה" שערכו חברינו השוללים. לא היה הכרח שיבואו רבים מהארץ - אבל העובדה שהשוללים לא שלחו אף איש אחד היא עובדה כרה ואיומה, ואין ללמד כל זכות עליה. גם לוחמים על שלמות הארץ היו חייבים לדאוג קצת לשלמות התנועה - - -

16.3.38, לונדון

ברל -

לא כתבתי לך עד עכשיו - אם כי דבריו המטו אותי, כי הייתי נטרף ונשרד במושב הוה"פ. כל הימים האלה הייתי שרוי בהרגשה מרה ואיומה. "השביתה" שערכו חברינו השוללים יחד אתך ואת סבנקין היתה בשבילי כהלומה אכזרית שאי אפשר לי למצוא לה כל הסברה והצדקה. חילוקי הדעות בינינו לא נהגלו רק עכשיו. היינו מחולקים לגבי הקונגרס ובקונגרס, ואעו"כ הצלחנו למצוא שמה משותפת ומוצא משותף. אם הקונגרס לא נהפג - למרות ניגודיה יסודיים בתפיסה הפוליטית המתפרנסים במפלגות אחרות גם מקנאה ותחרות וחמרונים דימגוגיים בריב הסיעות - הרי אין זאת אלא מפני